

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **V. K.**, narozená dne x
státní příslušností x
zastoupená Mgr. Pavlem Štanglem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2021 č. j. OAM-105/ZA-ZA11-ZA10-2021

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a také nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávnou aplikaci zjištěného skutkového stavu na posuzovaný případ. Tvrdila také, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné a jeho výroková část nedostala požadavku na přesnost a určitost. Měla za to, že správní orgán nezkoumal samotné azylové důvody a bez podrobnější analýzy označil za důvod její žádosti nevyslovenou snahu legalizovat si pobyt v České republice. Na žalobkyni uvedenou hrozící vážnou újmu neměl žalovaný v odůvodnění napadeného

rozhodnutí nijak reagovat, a také se neměl ani v obecných rysech vyjádřit k její relevanci pro vedené řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dále citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu ke zjišťování skutkového stavu, kdy považovala pohovor, který s ní byl proveden, za nevypovídající, vedený obecným způsobem. Následně odkazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Příručku k postupům a kritériím pro určování postavení uprchlíků, ve kterých se hovoří o dokazování a hodnocení důkazů v řízení o udělení mezinárodní ochrany. V žalobě se pozastavila nad tím, nakolik nedostatečně žalovaný odůvodnil neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany, zejména pak v rámci § 12 písm. b) a § 14 a § 14a zákona o azylu, kdy a priori odmítl existenci jakékoli sociální skupiny, kam by měla spadat, nebo vážné újmy, která by jí z tohoto titulu hrozila. Žalovaný tak dle jejího názoru žádným způsobem neodůvodnil hrozby hrozící Čečencům v ostatních oblastech Ruské federace (dále také „Rusko“), či žalobkyni v Čečensku.

3. Měla také za to, že žalovaný neuvedl relevantní skutečnosti k situaci v zemi jejího původu, pouhý odkaz na zprávy obsažené ve správním spise, bez aplikace na její aktuální situaci nepovažovala za dostačující. Za nedostatečný považovala též přezkum otázky neudělení doplňkové ochrany a dle jejího názoru tak došlo ke zneužití správního uvážení, k tomu odkázala na judikáty Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 24/2004-79, 6 A 25/2002-42 a č.j. 6 A 99/92-50. V žalobě též namítala přepjatý formalismus správního orgánu a vznesla také námitku porušení ust. § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť správní orgán údajně nevycházel z dostatečně přesných a aktuálních informací, nebyl tak dle jejího názoru náležitě zjištěn skutkový stav v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu reflektující aktuální vývoj situace. Uvedla, že přinejmenším mělo dojít k výsledku „matky žadatele“, a také, že žalovaný neprovedl velké množství důkazů, které obstarala.
4. Tvrdila, že pokud neshledal žalovaný důvody pro udělení doplňkové ochrany, tak byl povinen přezkoumat, zda nebyly naplněny důvody pro udělení jiné formy mezinárodní ochrany, případně humanitárního azylu. Odkazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které je konstatováno, že specifikem azylového řízení je rovněž zásada, že v případě pochybností se postupuje ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Měla též za to, že žalovaný rozhodoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 71/2006, kdy měl vychýlit důkazní břemeno výrazně na stranu žalobkyně. Následně uvedla judikaturu vztahující se k prokázání existence ozbrojeného konfliktu, kdy ovšem v žalobě hovořila o konfliktu, který by měl probíhat na území Ukrajiny.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za naprosto nedůvodnou, kdy žalobní tvrzení nepovažoval až na drobné výjimky za dostatečně konkrétní, aby je bylo možné považovat za žalobní body. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
6. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 29. 6. 2021 právní zástupce žalobkyně i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Správní spis obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 2. 2021, údaje k žádosti ze dne 26. 2. 2021, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 2. 2021, podstatné dokumenty z předchozího řízení žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, informace OAMP – Ruská

federace – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 5. 2020, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi za rok 2020 – Rusko publikované v roce 2021, informace OAMP – Ruská federace – Povolení k dlouhodobému pobytu, zejména za účelem společného soužití rodiny ze dne 31. 7. 2019, Výroční zprávu Human Rights Watch 2021 – Ruská federace ze dne 12. 2. 2021, zprávu Freedom House – Svoboda ve světě 2021 – Rusko ze dne 15. 3. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-105/ZA-ZA11-ZA10-2021 ze dne 26. 4. 2021.

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 17. 2. 2021 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 26. 2. 2021 poskytla údaje. Uvedla, že se narodila ve městě Groznyj v Čečensku, je ruské státní příslušnosti i národnosti a je vdaná a bezdětná. Dorozumí se česky, rusky a anglicky, je bez náboženského vyznání a nikdy nebyla politicky aktivní. Posledním bydlištěm v zemi původu bylo město Čeljabinsk, Komsomolský prospekt 36/83. K průběhu cesty z vlasti do České republiky uvedla, že poprvé přicestovala v roce 2008 letecky a naposledy dne 20. 2. 2020 na pozvání svého manžela a od té doby nevycestovala. V minulosti o mezinárodní ochranu již žádala v České republice v roce 2016, přičemž její žádosti nebylo vyhověno. Její zdravotní stav je dobrý. K důvodům své žádosti uvedla, že v roce 2019 jí zamítli žádost o mezinárodní ochranu a musela opustit Českou republiku. V Rusku chtěla nahlásit změny, protože předchozí cestovní doklad měla na jméno Dmitrieva, s potřebnými doklady odletěla v srpnu roku 2019 do Ruska tyto změny provést. Po příletu do Moskvy byla na hodinu a půl zadržena celní správou a pohraniční službou, protože měli pochybnosti o její totožnosti a opakovaně se jí dotazovali, jestli nemá české občanství nebo jestli není agentka, dále se také ptali na její příbuzné v Čečensku. Po vyšetřování byla propuštěna a odletěla na pasové oddělení v Čeljabinsku, aby si vyměnila cestovní doklad. Pracovnice tohoto oddělení ji měla vyslýchat a vyhrožovat jí, že může být zbavena občanství a bude muset odjet do Čečenska, následně jí ale byl pas vyřízen. Během hledání zaměstnání se setkala s xenofobií a diskriminací, na úřadu práce ji odmítli zaregistrovat, nemohla si vyřídit zdravotní pojištění, bez kterého si nemohla najít práci. Obrátila se na organizaci pro ochranu lidských práv, která její žádost ignorovala. Měla také zdravotní potíže, ale byla jí upřena zdravotní péče. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označila, že se neustále setkává s diskriminací, a to jak ze strany lidí, tak úřadů. Proto nemůže žít v Rusku a do Čečenska se nemůže vrátit, protože v České republice fotí akty.
10. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 26. 2. 2021, kdy tato vyvrátila, že by vyjma uvedených problémů na letišti v roce 2019 měla v Rusku jiné problémy se státními orgány, ale měla za to, že i to je dostačující, aby se cítila v nebezpečí. S tímto incidentem a jejími problémy na pasovém oddělení v Čeljabinsku se obrátila na organizaci na ochranu lidských práv, ale tato organizace se o její situaci nijak nezajímala. Své problémy řešila pouze tímto způsobem. Úřad práce i zaměstnavatelé, u kterých se ucházela o místo, po ní chtěli dokumenty, které neměla, neboť po ukončení studií rovnou vycestovala z vlasti. Zdravotní pojištění si nemohla zřídit, protože neměla zdravotní pojištění dříve. V Rusku proti ní nebylo ani není vedeno žádné trestní řízení, ale obávala se toho v případě svého návratu. Přes matku své kamarádky si vyřídila kartičku penzijního pojištění. Zaměstnání si hledala do listopadu 2019, kdy se setkala s manželem v Turecku, a domluvili se, že nemá smysl dále práci v Rusku hledat. Její žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem sloučení s rodinou bylo zamítnuto v březnu 2020, kvůli

nedostatku finančních prostředků na účtu. V dalším období několikrát vycestovala a vrátila se do Ruska, kde neměla žádné problémy se státními orgány. Během pobytu v Rusku bydlela u svých pěstounů v X, bylo jí ale naznačeno, že by měla hledat vlastní bydlení. Měla potíže při hledání pronájmu, neboť je z města X a pronajímatelé se báli, aby jim něco neukradla nebo nezaložila teroristickou buňku. Dne 17. 2. 2021 si přišla na policii prodloužit výjezdní příkaz, ale prodloužení bylo zamítnuto a policie jí oznámila, že musí okamžitě vycestovat. Po tomto se rozhodla požádat o mezinárodní ochranu. Dle jejího vyjádření nemůže s manželem žít ani v Rusku, ani v Kazachstánu, odkud její manžel pochází.

11. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-105/ZA-ZA11-ZA10-2021 ze dne 26. 4. 2021 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
14. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
15. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
16. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: „*Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j.*

3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“

17. Žalobkyně odůvodnila podání své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se neustále setkává s diskriminací, a to jak ze strany lidí, tak i úřadů, měla za to, že v Rusku, ani Čečensku nemůže přežít. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty se tam vrátit, jaké uváděla již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval: „Po posouzení důvodů, uvedených výše správní orgán konstatuje, že jmenovaná uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci svého pobytu v ČR, neexistenci zázemí v Ruské federaci a obavy z problémů kvůli svému čečenskému původu. Všemi těmito důvody se však správní orgán zabýval a posoudil je již v rámci přechodného správního řízení (viz rozhodnutí č.j. OAM-981/ZA-ZA11-ZA04-2016), přičemž jmenovaná v aktuálně vedeném správním řízení neuvedla v této souvislosti žádné nové skutečnosti takového charakteru, aby vedly správní orgán k přehodnocení rozhodnutí č.j. OAM-981/ZA-ZA11-ZA04-2016“ Žalovaný neshledal, že by žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla takové skutečnosti, které by měly vést k opětovnému posouzení její žádosti. Žádost označil za nepřipustnou ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
18. S posouzením učiněným žalovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobkyně ve své opakované žádosti neuvedla takové nové skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by mohla být vystavena pronásledování nebo že by jí hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobkyně je nepřipustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zdejší soud připomíná, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci s povolením k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či udělenou mezinárodní ochranou podle zákona o azylu.
19. Městský soud v Praze považuje odůvodnění provedené správním orgánem za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje. Správní orgán se vypořádal se všemi novými skutečnostmi uvedenými žalobkyní a nedospěl k názoru, že tyto svědčí o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, soud pouze poznamenává, že potíže žalobkyně s hledáním zaměstnání nelze mít za azylově relevantní, neboť sama žalobkyně uvedla, že nebyla schopna doložit dokumenty, které po ní zaměstnavatelé požadovali, a nebylo tedy žádným způsobem prokázáno, že by byla diskriminována na základě svého původu.

20. Žalobkyně namítala, že žalovaný podrobněji nezkoumal samotné azylové důvody, k tomu zdejší soud uvádí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Jinými slovy, vůbec nedojde k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobkyně spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a že žalovaný neodůvodnil neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany, je tedy nepřijatelná.
21. Na str. 6 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval také hroící vážnou újmu, která měla být založena diskriminací na základě původu žalobkyně, dle soudu tak není důvodná námitka žalobkyně, že se žalovaný touto otázkou vůbec nezabýval.
22. Žalovaný pak zcela respektoval požadavky judikatury na vedení pohovoru s žadatelem o mezinárodní ochranu, podle níž by se žalovaný měl zdržet pokládání sugestivních a kapciózních otázek (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70), kdy zdejší soud v provedeném pohovoru takového pochybení neshledal. Pohovor byl veden dostatečně konkrétně, kdy bylo žalobkyni umožněno se dostatečným způsobem vyjádřit ke všem otázkám a bylo jí též umožněno doplnění jakýchkoliv skutečností, které považovala za podstatné.
23. K námitce, že žalovaný odmítl existenci jakékoliv sociální skupiny, kam by měla žalobkyně spadat a případné vážné hrozby, která by jí z tohoto titulu hrozila, soud pouze podotýká, že žalobkyně nikdy netvrdila, že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Dle soudu ani není součástí takové sociální skupiny, kdy by mohla pociťovat odůvodněný strach z pronásledování. Pokud žalobkyně měla na mysli svůj čečenský původ, tak s tím se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje.
24. Hroící nebezpečí Čečencům v ostatních oblastech Ruska, či žalobkyni v Čečensku žalovaný již nezkoumal, neboť se tímto již obsáhle zabýval v rámci první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a žalobkyně ve své opakované žádosti neuvedla takové nové skutečnosti, které by přiměly správní orgán závěry učiněné při posuzování první žádosti žalobkyně přehodnotit. Soud s takovýmto postupem správního orgánu souhlasí a považuje ho za zcela v souladu se zákonem o azylu.
25. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný též správně aplikoval zprávy a informace o zemi původu na konkrétní situaci žalobkyně, a i tato námitka žalobkyně je nedůvodná.
26. Při přezkumu správního uvážení byl městský soud oprávněn přezkoumat úvahu správních orgánů v rozsahu zjištění, zda správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení, anebo zda své správní uvážení nezneužily. Městský soud byl za tímto účelem oprávněn hodnotit, zda řešení zvolené správními orgány je v souladu se zákonem, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a zda odpovídá spisovému materiálu a také zda správní orgány přijaté řešení dostatečně odůvodnily. Soud přezkoumal úvahu správních orgánů a nenalezl v ní žádné nedostatky ani rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně navíc nekonkretizovala, kde konkrétně měl žalovaný při užití správního uvážení pochybit.
27. Žalovaný správní orgán řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně a také stav v zemi jejího původu, přičemž nikterak nevybočil z mezí správního uvážení. Je třeba odmítnout, že by správní rozhodnutí neslo znaky libovůle či přepjatého formalismu. Správní orgán je

povinen hodnotit zjištěný skutkový stav objektivně. Lze jen připomenout, že povinnost žalovaného zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu, jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47.

28. Pokud jde o námitku žalobkyně, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobkyni umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ní pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Ruské federaci. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 2. 2021, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 4. 2021. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobkyně, např. Výroční zpráva Human Rights Watch 2021 – Ruská federace ze dne 12. 2. 2021 a zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2021 – Rusko ze dne 15. 3. 2021, které byly v době vydání napadeného rozhodnutí jeden až dva měsíce staré. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“ Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Ruské federaci. Žalobkyně nadto ani neuvedla, v čem konkrétně spatřuje nepřesnosti v daných zprávách. Všechny zprávy obsažené ve spisovém materiálu se v zásadních otázkách týkajících se posuzovaného případu shodují a o jejich přesnosti tedy nelze pochybovat. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.
29. V žalobě namítala žalobkyně, že nebyl proveden výslech její matky, vzhledem k tomu, že žalobkyně v průběhu celého řízení tvrdí, že je sirotek a matku tedy nemá, správní orgán ani nemohl k takovému výslechu přistoupit. Žádné důkazy správnímu orgánu nedodala, proto je správní orgán ani nemohl provést v průběhu řízení.
30. Namítala též vychýlení důkazního břemene v její neprospěch, s tímto však zdejší soud nesouhlasí, neboť žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, dostatečně zjistil skutkový stav a žalobkyni pouze umožnil doložit doklady a podklady, které uzná za vhodné. Správní orgán vyšel zejména z pohovoru, který s žalobkyní provedl a z informací, které po řízení obstaral a nelze dospět k názoru, že by trval na prokázání výrazné pravděpodobnosti existujícího nebezpečí v zemi původu, neboť se s jejími tvrzeními v rámci řízení vypořádal tak, že zde nebyla ani přiměřená pravděpodobnost takového nebezpečí.
31. Odkazovala na zásadu, že v pochybnostech má správní orgán postupovat ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, v posuzovaném případě však žádné pochybnosti nevznikly, a proto nebyla aplikace této zásady namístě.

32. V závěru žaloby též namítala existenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, vzhledem k tomu, že žalobkyně je občankou Ruské federace, tak ozbrojený konflikt na Ukrajině na její osobu přímo nedopadá, soud se s touto námitkou více nezabýval.
33. Námitka žalobkyně týkající se hodnocení důkazů je natolik nekonkrétní, že soud nebyl schopen se jí podrobněji zabývat, pouze uvádí, že po přezkoumání nedospěl k tomu, že by žalovaný při hodnocení důkazů postupoval v rozporu se zákonem nebo judikaturou.
34. Je to sama žalobkyně, kdo vymezením žalobních bodů (bez uvedení konkrétních výtek vůči správnosti skutkových závěrů žalovaného) určila rozsah přezkumu rozhodnutí žalovaného městským soudem, soud se tak zabýval námitkami natolik konkrétně, nakolik je žalobkyně byla schopná konkretizovat v žalobě.
35. K obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobkyní vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by napadené rozhodnutí nedostalo požadavku na přesnost a určitost. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
36. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), když shromáždil spisový materiál z předchozího řízení žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, umožnil jí poskytnout údaje k její opakované žádosti, provedl s ní pohovor a obstaral aktuální zprávy o zemi jejího původu. Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje i požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Zjišťovány byly také všechny podstatné skutečnosti v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný řádně posoudil, zda žalobkyní uvedené skutečnosti lze považovat za nové a svědčící o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli, a své závěry dostatečně odůvodnil a při rozhodování vyšel ze všech materiálů obsažených ve správním spise. Žádost byla posouzena jako nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného Městský soud v Praze souhlasí.
37. Ostatní žalobkyní odkazovaná judikatura se vztahuje k případům, kdy žalovaný posuzuje žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo, proto se touto judikaturou městský soud dále nezabýval.
38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně